

‘Anatomie d’une Chute’, ofwel: moordscènes uit een huwelijk.

© National

Dave Mestdach

Gouden Palm Anatomie d’une chute is een slimme whodunit over de valkuilen van een huwelijk.

Heeft ze het gedaan of heeft ze het niet gedaan? Dat lijkt de hamvraag in Justine Triets behoorlijk klassieke en toch enigszins verrassend met de Gouden Palm bekroonde rechtbankdrama *Anatomie d’une chute*. Tenminste: tot er tijdens de verhoren fundamentele kwesties komen bovendrijven. Over jaloezie, ontgoocheling, seksuele sleur en alles wat een huwelijk in duigen kan doen vallen.

De ‘ze’ in kwestie is de Duitse successchrijfster Sandra (Sandra Hüller), wier man Samuel (Samuel Theis) – een docent die ook literaire ambities koestert – van het balkon van hun chalet in de Franse Alpen valt. Wanneer Daniel, hun slechtziende zoontje van elf, Samuels lijk in de sneeuw vindt, lijken er maar twee scenario’s mogelijk. Ofwel heeft Samuel, die met writer’s block en andere frustraties worstelde, zelfmoord gepleegd. Ofwel heeft Sandra, die zich opgesloten voelde in hun relatie, hem een fatale duw gegeven. Tegen de politie en haar advocaat – en ex-minnaar? – houdt ze haar onschuld staande, zelfs wanneer forensisch onderzoek erop lijkt te wijzen dat Samuel eerst met een stomp voorwerp op het hoofd geslagen is.

Wat volgt, is een deels Frans, deels Engels gesproken whodunit – het Duits-Franse koppel had thuis ook de gewoonte om van taal te switchen – die de zaak zo klinisch analyseert dat het woord ‘anatomie’ uit de titel een understatement lijkt. Triet, die tot hertoe vooral dramady’s draaide, verliest zich niet in filmische tierelantijntjes en zet alles sober en sec in beeld, tot aan de rechtbankscènes toe. Door die opvallend vlakke verpakking zijn het de scherpe dialogen die het intellectuele en dramatische

labeur doen. Die schreef ze samen met haar partner: de Franse filmmaker Arthur Harari, die ook al mee het scenario van haar vorige langspeler *Sibyl* (2019) pende.

Ondanks de saillante set-up en de bijhorende suspense hoef je dus geen hollywoodiaanse courtroomthriller waarin met hamers wordt geklopt te verwachten. Laat staan een soort *Basic Instinct* – ook over een schrijfster die van moord wordt verdacht – tussen de Alpenpieken. Het is een film die zijn morele ambiguïteit met zedig dichtgehouden benen, maar toch met een zeker kinky genot omarmt. Wat begint als een moordmysterie muteert gaandeweg immers tot een bergmaneske reeks flashbackscènes uit een vertroebeld huwelijk, waarbij je als kijker subtiel in de rol van rechter wordt gecast. Of van getuige die naar een meticuleus raderwerk van kleine en grotere leugens zit te kijken.

Is Sandra, vol engagement vertolkt door de immer overtuigende Sandra Hüller, een intrigante die een sardonisch spelletje met feit en fictie speelt, aangezien haar boeken verdacht autobiografisch blijken? Of is ze een ongelukkig getrouwde moeder die door het noodlot en een depressieve partner onterecht in de beklagdenbank wordt gezet? Triet laat je zelf je salomonsoordeel vellen, terwijl de argumenten à charge en à decharge subtiel de revue passeren en je nooit nog op dezelfde manier zult luisteren naar 50 Cents *P.I.M.P.*, de song die verschillende keren in steeldrumversie door de speakers knalt. No objections, your honour.